

ВСТУП

нарешті

30 серпня 2023 року

Це була середа, початок нового навчального року в коледжі. Схиляючись над захаращеним столом, я втопала в морі навчальних планів і домашніх завдань першого тижня. Гортала сторінку за сторінкою, але зосередитися не виходило: думки щоразу відлітали до моїх п'яти братів і сестер.

Минув рік відтоді, як я востаннє чула їхні голоси, бачила їхні обличчя. Думка про те, що вони бранці того будинку, краяла серце. Попри всі мої зусилля — безліч дзвінків, відчайдушні благання до всіх, хто міг вислухати, — здавалося, що ми нічого не можемо вдіяти, щоб захистити їх від загрози.

Прокинувся мій телефон, висвітилося ім'я сусідки. Нашої сусідки. Моє серце завмерло — кожен дзвінок від неї був як рятівна соломинка. Він означав якісь новини про моїх братів і сестер. Означав, що вони досі живі.

— Шері, до будинку твоєї матері приїхала поліція! — слова вибухнули крізь динамік, для привітань не було часу. — У них зброя, і вони зараз вибиватимуть двері!

Мое серце захололо в грудях, а думки заповнилися яскравими, жахливими зображеннями. Маленькі мішки з трупами, і безликі фігури у формі виносять ці мішки з будинку моєї матері.

«Це сталося, — зрозуміла я. — Вони мертві».

Наче в імлі, я схопила ключі від машини й дала газу. Дорога від мого гуртожитку до будинку матері у Спрінгвіллі зазвичай триває 20 хвилин, та сьогодні вона була цілою вічністю, стиснутою в миті сліпої паніки.

Я не була в цьому будинку цілий рік — відтоді як Рубі відреклася від мене. Рубі, самопомазана покровителька материнства. Рубі, яка перетворила моє життя на сюрреалістичну версію «Шоу Трумена» для своїх adeptів у соцмережах. Рубі, яка змалку терзала мене та моїх братів і сестер своїми страшилками про злочин і покарання. А згодом прийшла садистка Джоді — і доповнила цю картину новими жахливими барвами.

Джоді. Наша власна сімейна лідерка культу, лжепророчиця, яку занесло в наше життя, наче буревій. Вона перетворила мою матір на піддесливу, захоплену прихильницю, яка поглинала кожне її безумне слово, наче святу воду. Мій батько, який колись був нашою опорою, тепер став вигнанцем, залишивши Рубі й Джоді беззаперечну владу над моїми трьома молодшими сестрами та братом, які все ще були там, із ними.

Поки я мчала знайомими вулицями Спрінгвілла, у мене всередині закипав звичний темний гнів. Передмістя наче вимерло. Чому ні в кого немає жодної інформації про дітей? Чому їх забрали зі школи? Чому ніхто не міг захистити їх, незважаючи на явну загрозу?

Не лише я — сусіди теж були стурбовані. Разом ми вже надіслали безліч попереджень у Департамент у справах дітей і сім'ї, у правоохоронні органи. Увесь рік я дзвонила в усі дзвони. Було видно, що проблема є, були всі ознаки, але ніхто нічого не робив. Червоних прапорців, якими ми розмахували, ніхто не побачив, і система, що мусила захищати мого брата й сестер, полишила їх у руках двох жінок, сп'янілих від ілюзій і безконтрольної влади.

Я звернула в наш зазвичай спокійний провулок і побачила там зону бойових дій. Поліцейські автівки стояли барикадою, миготіли пробліскові маячки. Заповнивши весь наш газон, до будинку підкрадалися загони спецпідрозділу. На тротуарах зібралися сусіди: хтось був нажаханий, а хтось прийшов просто із цікавості.

Я вийшла з машини, проте офіцер із похмурим виразом обличчя зупинив мене.

— Я не можу вас пропустити далі, міс.

— Але це мій будинок! — вигукнула я. — Моя сім'я — вони в безпеці? Де вони?

Уривки повідомлень із радіоприймача краяли мені серце. Мені здалося, чи я почула ім'я мого брата?

— Прошу вас, — благала я. — Хтось пояснить мені, що відбувається?

До мене підійшов офіцер, він говорив швидко й напружено.

— Міс, ви можете описати нам планування будинку? Чи є там сейфи? Зброя?

Крізь сльози я надала йому необхідну інформацію: сім спалень, шість ванних кімнат, де ми колись боролися за місце біля дзеркала, трохи схованої зброї та комора, де можна пережити апокаліпсис. Кожна кімната відлунювала привидами тих, ким ми колись були.

А тоді раптом розпочався хаос. Вхідні двері тріснули від ударів. Офіцери залетіли всі разом, наче розлючені шершні. Я стояла, ніби приклеєна до одного місця, і спостерігала.

«Господи, прошу. Хай вони будуть живі», — молилася я.

У моїй голові виринула дивна думка. Цю мить, цю кульмінацію занурення моєї сім'ї в божевілля треба задокументувати, зберегти й поділитися нею в соцмережах, так само як ми колись ділилися кожною вимушеною посмішкою, кожною фальшивою ідеальною картинкою.

Я дістала свій телефон, і мої руки не тремтіли, незважаючи на все божевілля, що відбувалося навколо.

Кадр. Клац.

У моїй голові сформулювався підпис, одне слово, що несло в собі тягар усіх років:

НАРЕШТІ.

Завантажити в Instagram. Поділитися.

Це жахіття зародилося в соцмережах — там має й померти.

ЧАСТИНА ПЕРША

сад
земних
насолод

РОЗДІЛ 1

запечатані

Мені часто сниться один і той самий сон. Він завжди починається так гарно.

Неземне світло заливає хвилясті поля навколо — всюди, хоч куди кинеш оком.

Відчуття глибокого спокою огортає мене, і я усвідомлюю, що це, мабуть, небеса. Мій земний шлях завершився.

Краєвид змінюється, він знайомий і водночас потойбічний. Близькі люди, яких я втратила, з'являються вдалині, їхні обличчя світяться.

Я рухаюся до них, невагома, необтяжена, обіймаю їх зі слезами радості.

«Це рай, — думаю я. — Це супокій».

А тоді я бачу ті самі очі. Холодні й невблаганні, які пронизують мене із натиском, настільки ж давнім, як самі зорі. Це вона. Рубі.

Раптом голос Бога гримить навколо мене, потужно здригаючи небеса: «Дитя моє, навіщо ти ослуhalося своєї матері!».

Я різко пробуджуюся, серце калатає, і на мить мене охоплює страх: невже навіть у потойбіччі я ніколи не звільнюся від неї?

Моя мати Рубі Гриффіт народилася 18 січня 1982 року в Логані, штат Юта. Вона перша з п'яти дітей Чеда й Дженніфер Гриффіт, чий родини були відданими членами Церкви Ісуса Христа Святих останніх днів (ЦІХСОД) уже багато поколінь.

Коли Рубі ще була малою, її сім'я переїхала до Роя, штат Юта, — маленького містечка, де ЦІХСОД впливала майже на кожен аспект життя. У цій тісній спільноті життя крутилося довкола вивчення священних писань, здорового способу життя й передусім — навколо сім'ї. Зрештою це і є наріжний камінь нашої віри.

Оскільки Рубі була старшою дитиною в суворій, консервативній сім'ї, змалку в неї було мало розваг і багато відповідальності; вона допомагала виховувати своїх молодших сестер і брата. Я легко можу уявити маленьку Рубі з випростою спиною та рішучим поглядом, як вона з відчуттям праведної мети дає собі раду з очікуваннями своєї сім'ї й нетерпляче чекає того дня, коли в неї буде власна сім'я. Уявляю, як вона насолоджується думкою, що нарешті зможе встановлювати власні правила й керувати своїм побутом саме так, як забажає. Для Рубі материнство було не лише майбутньою роллю, а вершиною її прагнень, єдиним, чого вона жадала для себе понад усе.

Її пошана до материнства не є чимось незвичним для теології ЦІХСОД, відповідно до правил якої виховували й мене. У цій вірі роль матері — це духовне покликання найвищого рівня, можливість утілити дещо божественне